ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

J. SIMON:

V SRDCI TÍŽ

Když jaro zas mi do světnice skočí,
zřím stromů květ a pažit zelený,
a ptačích písní slyším ozvěny,
a motýl v ladných klikách kol se točí:
— já na zem svoji rodnou vzpomínám,
a v srdci tíž a v očích slzy mám.

Když v poledne svit slunce na nebesích
svět obepíná mocí čarovnou,
a tiše k luhům svým tak těsně lnou,
a pokoj blahý vládne v stinných lesích:
— já na zem svoji rodnou vzpomínám,
a v srdci tíž a v očích slzy mám.

Když večerní se nad kraj ticho snese,
a měsíc vážně vyjde na obzor,
a honosí se štěstím každý tvor—;
tu srdce mé se mukou v hrudi třese,
— já na zem svoji rodnou vzpomínám,
a v duši žluč a pěsť nad hlavou mám.

* * *

NA SVÉ DRAHÉ MNOHÝ VZPOMÍNÁ.

Je mnoho krajanů a krajanek odloučených od rodin, od svých drahých mužů, otců a sourozenců, nemohouce se dočkati okamžiku, kdy jim bude moci tisknouti tyto na svá srdce. Je dosud mnoho otců, kteří zanechali své rodiny zde v této zemi a odebrali se do zámoří, aby tam uplatnili své síly a potřeba-li, položili své životy v této světové válce. A teď již s napjetím očekávají den, kdy jim bude dovoleno vrátiti se ku svým milým, kteří se nemohou dočkati toho blahého okamžiku, kdy po dlouhé napnuté době spatří opět svého muže, otce—živitele, nebo bratry. A rovněž se tak děje ve staré vlasti, kde přátelé, jsouce odloučeni jeden od druhého, s toužebností očekávají zprávy od svých milých z této části světa. Hrozná válka přervala styky rodinné na tolika roků, rozvedla je do různých koutů světa, kde jim bylo dovoleno jen v myšlénkách se jeden s druhým stýkati, jen vzpomínati. Teď však nastává pozvolna příležitost, nejen z dopisů se shledati, ale i osobně se opět sejíti. Mnohé shledání je šťastné a radostné, ale na mnohé se bude navždy jen vzpomínati!

* * *

MATKA JE OBYČEJNĚ STRÁŽCEM ZDRAVÍ V RODINĚ.

Matky v rekonstrukční době, v bodu zdraví, by měly míti převahu moci, poněvadž ve zdravotním programu v minulosti ženy vykonaly exellentní práci a poněvadž nabyly ženského hlasovacího práva, okáží veřejnosti, čeho jsou schopny i v zájmu zdraví. V průměrné rodině matka střeží zdraví a poučuje členy rodiny, jak mají své zdraví zachovávati a neustále bdí, by zachovávána byla všechna pravidla, týkající se zdraví. Sledujeme-li zprávy z Evropy z přechodné této doby, shledáme, že na různých tamních zdravotních komisích tamnějších ženám jsou poskytnuta místa. Matky dnes musí přihlížeti na továrny a školy, jsou-li zdravotní pravidla zachovávána a býti na stráži, aby se nakažlivé neduhy nešířily. Matky by měly toho dbáti, aby deery jejich—matky to budoucnosti, měly dostatečnou znalost o domácnosti a též poněkud znáti zdravotnická pravidla. Žena, která dovede říditi domácnost v pravém toho slova smyslu a má dostatečnou vědomost, jak zachovati zdraví členů rodiny, je sama sebou šťastna a zároveň zachovává sobě plnou autoritu, jako domácí úředník. Žena na úrovni s mužem, může konati své poslání s větší důvěrou a s lepším výsledkem.

* * *

Myšlénky jsou dítky duše člověka a dle jejich letory rozpoznáváme člověka samého.

*

Ať se dělá cokoliv, vyrábí cokoliv, vždy a všude jeví se v tom naše osoba.

*

Socialismus nemá žádného kreditu v obchodním světě a svým nynějším jednáním se ho nedodělají po dlouhá léta a protož také nyní "Koruny" v Československé republice ztrácejí hodnotu, poněvadž se tam šíří většiny socialistické. Amerika je obchodní a kreditu neuděluje bez finančních čísel a protož, kdo v ní hledá úvěr, nesmí hlásati socialism, poněvadž týž zde ceněn posud není.

KOUTEK Paní Radové.

Ctěná paní Radová! Dovoluji si vám předložiti malou otázku, totiž sdělte mně, čím je to, že teď musí rodiče poslouchat dítky, kdežto dříve musely dítky poslouchati rodiče. Teď, jakmile dítku rodiče něco odepřou, již to to vzdoruje, aneb uteče z domova. — Matka.

Odpověď Matce: Myslím, že v nynější době matky samy jsou toho všeho hodně vinny, poněvadž nevěnují dosti pozornosti výchově dítek, nehledí je od útlého mládí přidržovati k poslušnosti a zároveň v nich pěstovati úctu, jak ku rodičům, tak též i ku každému, kdo jí hoden jest. Mnohá matka, nežli by strávila chvíli u svých dítek, raději jde do klubů, nebo na obrázky a dítky nechá v cizí péči, aneb odkázané samy sobě. A tak dítky postrádají něžné péči, aneb odkázané samy sobecké a necitelné, a tím se odcizují často i rodičům. Kde otec a zvláště matka si hledí výchovy dítek, získává si jejich lásku a důvěru. Tam panuje vždy soulad rodinný a dítky nikdy rodiče a domov neopouštějí — útěkem.

* * *

Vážená paní Radová! Jsem žena vdaná již po mnoho roků a v Americe již od mládí, ale nikdy jsem ještě neslyšela, aby byly ženy napadány chlípníky, jako nyní se to děje. Nyní žena není jista, ať mladá či stará ani ve svém vlastním domově. Co je toho příčinou, že je tolik špatných mužů, co by měly ženy dělat a jak se chrániti před útočníky. — Žena.

Odpověď Ženě: Zdivočilé poměry tyto jsou následkem každé války a ženám připadá úkol ten býti stále na stráži a možno-li, míti při ruce vždy nějakou zbraň. Matky by měly zvláště býti opatrny na své deery a nepouštěti je u večer bez průvodce na ulici. Doma též je zapotřeby býti opatrnými, neotevírati dvéře agentům, aneb je zasvěcovati do poměrů domácnosti. Nastala doba, kdy každý musí býti svým vlastním strážcem.

* * *

Milá paní Radová! I já jdu k vám o radu. Moje matka chce, abych se šla učit šíti k švadleně, ale já bych raději dělala něco jiného, neboť nechci býti švadlenou a proto jsem řekla mamince, že se s vámi poradím. — Žofka.

Odpověď Žofce: Vaše máti vám radí dobře, když chce, abyste se učila šíti. To ještě neznamená, že se musíte věnovati šití úplně, ale znamená to tolik, že si sama pro sebe, neb pro domácí budete umět ušiti šaty, nebo podobně a tím hodně ušetříte. Aneb vdáte-li se, tož vám to pak teprve přijde vhod, neboť kde matka dovede ušiti si sama šatky pro dítky, ušetří tím mnoho v domácnosti a zároveň i deery, vidouce matku schopnou upraviti oděv, snaží se pak a přilnou spíše ku práci této, kde jim matka může mnoho vypomoci. A tak se v nich pěstuje nejen zájem pro práci, ale zároveň ku šetrnosti, neboť která žena dovede si sama upraviti oděv, upotřebí k tomu často i odložené úbory, ze kterých se dá upraviti často pěkné a laciné šaty.

* * *

Vážená paní Radová! Otázka drahoty živobytí je stále přetřásána v časopisech, malých kroužkách žen a i mužů, nikdo však nepodává určité vysvětlení, jaká je toho příčina a jak si počínati, aby ceny potravin klesly. Laskavě vy podejte své dobrozdání. — Jedna z nespokojených.

Odpověď Jedné z nespokojených: Milá paní, rozluštění otázky drahoty, jejž žádáte, zajímá dnes celý svět a různé doklady na proč a proto, jsou uváděny. Pokud vím v ekonomii je pravidlo, jež řídí cenu a sice, je to zásoba a poptávka, avšak jak já na to pohlížím dnes, příčinou dnešní vysoké ceny živobytí je zadržování zásob, vydělkářství a vysoké mzdy a toto vše zdražuje hodnotu dollaru, tak že jeho kupní moc čím dále tím více klesá. Těchto nezdravých poměrů zavinil lid sám, poněvadž každý touží po velikém výdělku a zapomíná, že jako spotřebovatel, konečně vše sám zaplatí.

* * *

Ctěná paní Radová! Jsem horlivou čtenářkou "Pokroku Západu", ale nejvíce sleduji se zájmem "Koutek paní Radové". Jsou v něm takové rozumné odpovědi, i odhodlala jsem se obrátiti k vám v neděli, že mně též dobře poradíte. Mám velmi ráda vojáky, ráda bych se s nějakým seznámila, ale nevím jak. Měla jsem již dosti příležitosti s hochem chodit, ale já chci jen vojáky, nebo námořníky, tak mně, prosím, poraďte, kde bych se mohla s nějakým seznámiti. Mohl by to být třeba officír, neb mám dobré vzdělání i bohatství a přátelé mne pokládají za velice hezkou. V naději, že mně poradíte, znamenám se s úctou— Karla Veselá.

Odpověď slečně Karle Veselé: Milá slečno! Jelikož neudala jste svoji adressu ve svém přípisu, abych mohla vám nějakého toho vojáka poslati, tož bych vám byla tou radou, byste zevrubně popsala svoji osobu a svoji letoru a nechala udělati stoček své podobenky a vlastnoručně ji doručila do naší redakce. Jelikož máte zálusk na nějakého toho důstojníka, a těch je zde malý počet mezi českými hochy, byla bych vám tou radou, abyste též doručila stoček své podobenky zároveň s podobným přípisem, jak shora uvedeno do zdejších anglických denníků a samo sebou se rozumí, že vlastnoručně.

* * *

Slečna K. Kašparova, čís. 117 jižní 13. ul., Omaha, doručila nám k otištění dopis, který obdržela ze staré vlasti od své příbuzné, jež zajímavě líčí stávající tam poměry. Obsah dopisu jest následovní:

V Bučině, 3. srpna 1919.

Drahá sestřenko! — Překvapila jsi nás velice mile svým dopisem a těší nás pozornost, kterou nám v dopise projevuješ. Čteme stále v časopisech, jak mnoho Amerika pro nás vykonala a dosud koná ty velké sbírky pro děti velkých měst a co všechno vypravují vojíni, kteří byli v poli podporováni — jak oni říkají — od strýčka z Ameriky (spolek Y. M. C. A.), který jim dovážel vše možné. Kdybych ti měla vypsati naše nesnáze, které jsme za války zažili, byla by z nich celá kniha, ačkoliv se bojovalo daleko od nás a naše rodina byla ušetřena tím, že žádný nebyl na vojně. Ladislav — manžel byl jen několik neděl v nemocnici a pustili jej domů, neboť dostal zákal čočky u pravého oka a na pravé ucho neslyšel, měl však dobrého p. lékaře při sobě a tak se dostal šťastně zdráv domů. Ladislava—syna zase neodvedli pro jeho chybnou nohu, která mu však nevadila, neboť byl Sokolem hned před válkou, a tím jsme byli ušetřeni nejhoršího, což málo kterou rodinu minulo. Nyní to však vypadá jinak!

Jakmile naše vlasť dostala svobodu, stal se zázrak! Slepý vidí, hluchý slyší a chromý chodí. To není jen u nás, těch případů jest všude dost. Když se Maďaři proti nám vzbouřili, tu byl každý ochoten jít bojovat. Ladislav mi se dal odvésti jako Sokol, ale jest dosud doma, neboť oni jich povolávají jen dle potřeby a nyní, když je poněkud klid, zemědělci, kteří nebyli dosud povoláni, nastoupí službu až po žních, které se nám zde silně zdržely, tak že nyní teprv začínáme sekat žito. Čas máme velice špatný, prší nám zde asi od poloviee června, sena jsme sklidili po většině shnilá, tak že nejsou ani ke krmení způsobilá a nyní nastávají žně, na které se toužebně čekalo a ono prší stále. Obilí všechno leží, stroji se nemůže sekat a mužských sekáčů jest málo doma. My na venkově jsme v naší republice užili dosud málo radosti; jestli že za staré vlády jsme museli dát poslední a laciné, nyní to chtí socialisté zadarmo. Bolševismus se u nás dosti nasadil; socialisté chtějí se mít najednou moc dobře a nechtí dělat a to nám velice škodí. Zavedli 8-hodinovou práci, ale ta se vykonala před válkou za 4 hodiny, jak oni teď pracují; veliké platy a laciné potraviny. Teď ve žních se platí sekáčům 14 K ke zdravé denně. Dnes, kdy je potřeba, aby každý pracoval 16 hodin a ne osm, aby se nedostatky všeho možného nahradily, jest toto počínání nanejvýše záhubné.

Napíši ti jen částečně poměry naše v posledních dvou létech války, které se však udržely i v republice až do letošních svatodušních svátků. Před svátky však se tu strhly ve větších městech bouře a následkem toho klesly ceny průmyslových výrobků asi o třetinu. Na zemědělské výrobky byly maximální ceny od začátku války a ty byly — ku porovnání s cenami výrobků průmyslových — velice malé, neboť průmyslové výrobky měly cenu válečnou a ta byla taková, jakou si kdo požádal. Za 1 metrák pšenice a žita nám dávali 56 K, za ječmen a oves 50 K. Za řepu v loni jsme měli 12 K, dřívější 3 léta jen 6 K, zelí a mrkev měly největší cenu od 30 až do 40 K za 1 m., což však pro naše kraje, kde se zelenina nepěstovala nikdy mnoho nepomohlo. Máslo 1 kg. za 14 K, 1 kopu vajec za 18 K. Za tyto ceny jsme museli odvádět vše, co nám vypočítali, co nespotřebujeme pro sebe. Za tyto ceny z 8 měřic pole bychom se nebyli ani ošatili a proto se zase muselo hledět vyměnit za potraviny, jak jen nejvíce bylo možno. A to jsme měli zase jiné ceny. Obilí se prodávalo až za 100—150 K za metrák, ale byli tu mnozí, kteří prodávali ještě dráže, jenom že to bylo jen pár metráků, co se nechalo schovat. Letos snad budeme mít 80 K za metrák obilí. Za 1 kg. másla se dostalo 30—40 K a za vejce také 30 K. Za tyto ceny jsme vyměňovali za zboží, ale byly ještě jiné ceny, totiž chodili lidé po vsi a kupovali — jako pro svou spotřebu — dosti slušně platili a ve městech prodávali za neslýchané ceny, tak že často bylo slyšet, že se prodává mouka 1 kg. za 10 korun i dráže. Na tom však venkov neměl podílu, to byli tak zvaní keťasi a těch bylo spousta.

Naproti tomu jsme platili 1 m. plátna na košile od 40—60 K, podle jakosti. Sypkoviny se již 2 roky vůbec nekoupily; 1 metr glotu na deky na postele od 60—90 korun; 1 metr plátna na slamník 42 K; na dvě cíchy a 6 polštářů obyčejného grádlu jsem dala 800 K a za lepší jakost, tak zvaný damašek, jsem dala 1,000 K. Za 1 ručník 10 K; za docela prostou utěrku na nádobí, která stála před válkou 25 krejcarů, 12 korun; ubrus bílý se šesti ubrousky 150 K; ubrus barevný kávový jsem vůbec nesehnala. Kanafas barevný nebylo možno za peníze vůbec kupovat, neboť stál metr 100 K; za máslo neb vejce stál jen 30 K. Za metr látky vlněné pro děvčata jsme platili 240 K a Ladislavovi na šaty metr 360 K; za boty od 180—240 korun. A ještě kdybychom byli mohli platit vše aspoň penězi, ale od nás venkovanů žádali jen máslo, sádlo, vejce, mléko, chléb, mouku, drůbež všeho druhu — jen když to bylo maso. Ony se sice prodávaly laciné látky a jsou až doposud, ale ty my jsme nemohli potřebovat — jsou to papírové a z kopřiv a z rozedrpávaných hadrů a když v nich zmokne, neb se vyperou, tak ze šatů zůstanou kousky cárů. Já jsem všecko to zboží musela shánět po celý rok a nedovedeš si ani pomyslit, jak bídně; chystala jsem totiž výbavu nejstarší deeři Anničce, která měla svatbu 22. července a právě v ty dny jsme dostali od tebe dopis, tím jsem hned neodepisovala, neboť jsme měli práce a starosti, jak při takových příležitost bývá, dost a dost. Vzala si Fr. Šolína, obchodníka obuví v Hradci Králové. Nevím, zdali jste také v Americe slyšeli o našich rekvisicích. Po první dva roky chodili prohlížet stavení jen úředníci z hejtmanství a to bylo ještě snesitelné, ale po druhé 2 roky chodili s úředníky vojáci a ti prolezli každý kout ve stavení a chodili často obyčejně po 4 neb 5 nedělích a tak si představ, když jsme nesměli mít na sýpce více než co jsme přihlásili k prodeji a pro svou spotřebu a to nám tak málo určili, že my jsme snědli dvakrát tolik a omastku a vajec nesměly být také velké zásoby, neb jak se jim zdálo, že je více, nežli spotřebujeme, odebrali všechno. Tak jsme schovávali pro sebe a ještě abychom měli na výměnu. A s tím schováváním to bývalo nejhorší, ty nesnáze se musí prožít, aby se pochopily. Před příchodem rekvisice se vozilo obilí i mouka na pole do kompostu, do lesa a zakopávalo se do země kdekoliv, v zimě do závějí sněhových i do hnoje, pod podlahy a kam se jen dalo. Často se stalo, že nepřišli do vsi, když se očekávali a muselo vše zůstat několik dní venku. Přišel někdy déšť a bylo zaděláno v pytli — to bývala nesnáz. Následkem schovávání rozmohly se nám tu německé myši (potkani), že nám všecko ničily a nebylo prostředku k jich vyhubení. Tak musely obce žádat ministerstvo, by nám přiděleny byly nějaké ničicí látky, což se nám po delší době podařilo i osvědčilo. Myši nám pytle sežraly a nový pytel se tenkrát těžko pořizoval; plátna na něj nebylo, tak nás pytel stál 40—50 korun. Na venkově jsme o jídlo přece nouzi neměli, ale ve městech to bylo hrozné, přímo zoufalé. Nám na začátku scházela moc káva a rýže, jiné plodiny jsme si sami vypěstovali, ale nyní jsme již tak spokojeni se žitnou kávou a krupkami místo rýže, jako by těch věcí vůbec na světě ani nebylo.

Píšeš, jestli bychom něco potřebovali, že nám pošlete; děkujeme za vaši ochotu, ale v dnešní době by to bylo zbytečné. Nejhorší doby máme za sebou a doufáme, že snad v roce se poměry tak napraví, že si budeme moci zase zaopatřit čeho bude třeba, jen jestli budeme míti jaké peníze po upravení našich státních poměrů finančních. Naučili jsme se šetřit šatstvo, potraviny a vůbec veškeré potřeby, neb to nutnost kázala. Ale nešetřili jsme všichni — polovička lidu rozhazovala peníze za vše možné. To byli lidé, kteří brali podporu za vojíny a potom lidé, kteří draho prodávali, a to byl snad každý dvacátý člověk obchodníkem. Také tu delší dobu vypláceli podporu nezaměstnaných a to byl vrchol neřesti. Lidé, kteří před válkou pilně pracovali, najednou přestali dělat; tak jsme měli tisíce lidu nezaměstnaných a tisíce se jich nedostávalo k práci a to k práci dosti snadné, ne namáhavé a tyto nezdravé poměry se částečně udržují doposud. To jsou jen částečné nesnáze, které Ti píši a z toho vidíš, že v té naší republice těch oslav jsme měli snad mnoho předčasných a snad ještě mnohých zklamání se dožijeme, než vše přijde do pravých kolejí. My venkované na vše jinak pohlížíme, my doufáme v lepší budoucnost, ale nečekáme ji hned, kdežto ve městech chtějí všechno socialisté rázem změnit, z toho radost není.

A nyní ještě něco o přátelích. Bratr Václav také byl delší dobu na vojně, ale šťastně se navrátil. Staří — tatínek a maminka — jsou dosud živi, někdy postonávají, někdy jsou zdrávi — jak to stáří ssebou nese. Hůře to dopadlo v Pohňovicích. Od strýce Kašpara Josefa museli nastoupit vojenskou službu všichni čtyři hoši a Rudolf s Jaroslavem padli. To mělo velký účinek na tetu, začala chřadnout a budou tomu brzy 2 léta, co zemřela. Annička je vdána v Oujezdě; Růženka v Mýtě a Žofička měla svatbu o svatodušních svátcích. Má nějakého Honsu z Běstovic, staršího člověka; tak doma jest jen Jindřiška, Josef a Václav. — Horní Kašpar, strýc, je nemocný, již se asi nevystůně; děvčata jsou obě doma a o Františku nevím. Teta je mrtva již kolik let. Jebouskům v Seči před dvěma léty zemřela jediná deeruška a Kačence, co má Vaně z Tisové, se dobře daří. A Jeník Drábek? Tomu se dobře daří; jest lékařem v Praze a není-li dosud ženatý, tak již asi dlouho svobodný nebude — má nevěstu Pražanku. Adresu na něho nemohu dosud sehnat, neboť nevíme právě, kde se starý Drábek nachází, by nám ji sdělil. A ještě něco z mojí domácnosti: Annička odjela v neděli; Emilka pojede za týden zase do Prahy, jest vyučena modistkou a letos jest v Praze; nyní byla na svatbě na dovolené. Vlasta jest dosud doma, ale nevíme, jestli ji také na rok někam nepošlem. Jen že je vše spojeno s velkými obtížemi, ať je to ve škole neb v soukromé domácnosti, platí se všude potravinami místo peněz a už jsme toho užili za těch pět roků s Emilkou, že se bojím ještě Vlastu si vzít na starost. Tímto dopisem ti nechávám nahlédnout do našeho života válečného. — Upřímný pozdrav ti zasílá celá rodina a těšíme se, že nám ještě někdy o sobě zprávu podáš. Zůstávám tvoje sestřenice —

A. Limberská

* * *

A. Drobačová, Detroit, Mich., 23. srpna 1919. — Ctěná pí. pořadatelko "Ž. H."! Dovoluji si opět zaslati vám několik řádek. Právě jsem se navrátila z výletu městem a tu jsem si pomyslila na ono staré přísloví — jaký pán, takový krám! A skutečně, zde se to osvědčuje. Detroit totiž má nového mayora — James Cousina a tak se alespoň mně zdá, že všechno řídí jakoby čarovným proutkem, neboť kde býval druhdy písek, kamení a jiný nepořádek, zvláště v okolí radnice, dnes vidíme krásný pažit, vroubený květinami a palmami. Kašna, jež tu stála plná smetí a po vodě nikde ani potuchy, dnes vrhá ze své fontány proudy vody — pravý to vodotrysk. Mimo to i jiná zvelebení lze zříti a opravdu vše za ten krátký čas nasvědčuje tomu, že to řídí nejvyšší náš výkonný úředník zrovna kouzelně. Navštívila jsem též museum, kde spatřujeme obrazy umělecky provedené, jakož i jiné vzácné a památné předměty. Jeden z obrazů stojí $100,000, však i ty levnější svojí krásou poutají návštěvníky; jsou zde též vystaveny pravé české granáty. Radila bych všem, kdož toto museum někdy navštíví, aby sobě jistě prohlédli obraz pod názvem "Miser", velmi krásné umělecké to dílo, jež prostému člověku nelze slovy vylíčit. Budova musea není příliš rozsáhlá a jelikož není pro veškeré předměty dosti místa k vyložení, staví se nové museum. V poslední době pilně jsem v zdejších listech četla a sledovala přelíčení Henry Forda. Po celou tu dobu, kdekoliv se H. Ford objevil, byla mu provolávána sláva a přímo byl zbožňován, tak že jsem očekávala, že mu bude soudně celý million náhrady přiřknut. Soud sice vyhrál, ale jeho nepřítel velmi malou pokutu zaplatil. Jak jsem zvěděla, přiřknutí 6 centů pro Forda znamenalo vítězství, kdežto pro obžalovanou stranu a časopis Tribune znamenalo to odsouzení, s čímž zároveň byly spojeny obrovské výlohy. Inu, svět jest plný krásy, ale také soužení.

Ctěná přítelkyně! Těší nás vaše opětná návštěva "Ženské Hlídky" a jste hodná, že s veřejností sdělujete dojmy z místa nám vzdáleného. Máte úplně pravdu, když díte, že svět je pln krás, ale já dodávám, že lid je nechápe a neoceňuje. Srdečně vás zdraví a těší se na další vaše dopisy—

Pořadatelka.

* * *

Teta Vitámvásová, Omaha, propůjčila nám k otištění dopis, který obdržela od svých přátel ze staré vlasti a jehož obsah jest následovní:

Rouchovany, 31. července.

Milá pí. Teto! (Zajisté se snad na mě pro ten titul nebudete hněvat; jde mně to lépe od srdce.)— S velkým potěšením obdržel jsem dne 25. července váš ctěný dopis, ešl hodně dlouho. Obyčejně dochází za 3 až 4 neděle a pro mě, jako pošťáka, došel za plných 6 neděl. Byl však s tou větší radostí uvítán. Mám v Americe též dosti přátel, avšak od žádného jsem dosud žádných zpráv neobdržel. Bydlí však až v Oklahomě, tak myslím, že jde pošta od nich příliš dlouho.

Ctěná pí. Vitámvásová! Jakmile mně to služba dovolí, ihned zajdu do Hrotovic a pak vám sdělím poměry všechněch. Nyní právě máme u nás žně. Po jaře dosti mokrém udeřila velká sucha, tak že jsme mysleli, že nám úroda všechna uschne. Dne 3. června však přišla dlouho očekávaná vláha, obilí krásně vzrostlo a každý se těšil na hojnou žeň. Avšak 9. června začaly chodit zprávy z celé naší republiky o velikých povodních; mosty byly ztrhány, železniční trať rozervána a mnoho domů pobořených, zvláště na Valašsku, Slovensku a v nížinách řeky Moravy pole úplně zaplávena. Zajisté již jste četla v novinách tyto zprávy. Aby však u nás byla míra zhouby dovršena, tu 20. července přihnala se od Radkovic hrozná bouře, spojená s krupobitím. U Bořikovic půl trati, u Přešovic a u nás tak zvaná chalupnická trať ve 20 minutách byla úplně všechna úroda zničena. Jest to